

World Solidarity Forum – 30 October 2019

Human Rights, Independence and Self-determination

Derwich Ferho

Korte geschiedenis en achtergrond

Na de opdeling van het Ottomaanse Rijk door de overwinnaars van WOI werden ruim 35 miljoen Koerden gedwongen om verspreid te leven over Turkije, Irak, Iran, Syrië en de zuidelijke Kaukasus. Het is één van de grootste volkeren zonder eigen staat en het zelfbeschikkingsrecht werd hen stelselmatig ontnomen. De Koerden kennen een bloedige geschiedenis van onderdrukking, mensenrechtenschendingen en het verbod om hun eigen taal en cultuur te gebruiken en te beleven in elk van deze staten.

We focussen vandaag vooral op de situatie in Noord Koerdistan (Turkije) en West Koerdistan, met andere woorden Rojava (Syrië).

Turkije

Sinds de oprichting van de Turkse republiek worden de verschillende volkeren in Turkije op systematische wijze gediscrimineerd en onderdrukt. Droeë dieptepunt hierin was na de genocide op Armeniërs en andere Christelijke volkeren en continuïteit van de veelzijdige genocide op de rest van niet Turkse volkeren in het land.

De bloedbaden van bvb in 1919 Ali Batê Isyani, in 1921 Koçgiri, in 1930 in Zilan, in 1938 in Dersim waarbij tienduizenden burgers werden gedood en gedeporteerd door het Turkse leger.

Het gebruik van de Koerdische taal, kleding, folklore en namen werd verboden. De woorden "Koerden", "Koerdistan" of "Koerdisch" werden officieel verboden en strafbaar door de Turkse autoriteiten. De onderwijstaal, nl. in het Koerdisch, de taal van tientallen miljoenen Koerden is nog steeds verboden.

Tegen de voortdurende onderdrukking en de ontkenning van de Koerdische identiteit is het verzet, de opstand van de Koerden onder de leiding van de PKK (Arbeiderspartij van Koerdistan) begonnen in 1984 en nu nog steeds bezig. Tijdens het jarenlange conflict werden ontelbare Koerden met geweld uit hun dorpen gedeporteerd door Turkse veiligheidstroepen. Duizenden dorpen werden in brand gestoken of vernietigd.

Volgens het internationaal recht zijn gedwongen volksverhuizingen verboden. Maar de Turkse staat doet het en de internationale gemeenschap kijkt onverschillig toe.

Elke poging om via democratische weg op te komen voor de basisrechten van de achterop gestelde Koerdische bevolking eindigden tot nu toe stevast met de arrestatie van de verkozen politici en een verbod op de Koerdische politieke partijen. HEP, DEP, DTP, HADEP, KDP, PSK, enz. zijn enkele politieke partijen die gesloten werden door de autoriteiten met de goedkeuring van het Turks Parlement.

Toen de Democratische Partij der Volkeren (HDP) – de zoveelste pro-Koerdische politieke partij die probeert om via de verkiezingen iets te veranderen – er in 2014 in slaagde electoraal door te breken, trok president Erdoğan de stekker uit het vredesproces met de PKK. Erdoğan trok de oorlogskaart in de hoop de HDP terug onder de kiesdrempel van 10% te duwen.

Toen het vredesproces wat later, in 2015, letterlijk aan flarden geblazen werd (bomaanslag in Suruç) riepen verschillende Koerdische steden in het zuidoosten van Turkije de regionale besturen uit.

Erdoğan stuurde tanks naar de Koerdische steden die letterlijk grotendeels met de grond gelijk gemaakt werden (Sur, Cizre, Nusaybin en Silopi). De Turkse strijdkrachten pleegden de meest barbaarse misdaden tegen de burgerbevolking die weken- tot maandenlange volledige uitgangsverboden opgelegd kreeg. Burgers die hun huizen uit probeerden te komen werden geschoten door sluipschutters. Tijdens deze militaire operaties zijn honderden burgers vermoord, waaronder ouderen, kinderen en baby's. In vele gevallen kwamen gewonden om het leven omdat ambulances geen toegang kregen. Hierbij denken we aan de oude dame die neergeschoten werd door de Turkse militairen op straat en zeven dagen lang op de straat gelegen heeft voor de ogen van de rest van de familieleden.

Mensen bloedden langzaam dood op straat of overleden op de meest gruwelijke wijzen in de gebouwen waar ze zich noodgedwongen schuilhielden voor de bombardementen en beschietingen. Het systematisch weigeren van medische hulp aan gewonden, is een oorlogsmisdad. Door de vernieling van de Koerdische steden raakten meer dan een half miljoen mensen hun huizen kwijt.

Na de "poging tot staatsgreep" van 15 juli 2016 trok president Erdoğan definitief alle macht naar zich toe en nam de repressie hand over hand toe. De HDP zag haar covoorzitters en parlementsleden achter de tralies verdwijnen. Een proces dat evenwel al voor de staatsgreep in gang gezet was. De lokale Koerdische burgemeesters werden uit hun ambt ontzet en vervangen door regeringspionnen, een aanfluiting van het democratisch proces.

Iedereen die kritiek durft te uiten op het Turkse regime is sindsdien een vogel voor de kat ... Academics, leerkrachten, mensenrechtenactivisten, vakbondsleden, ... zelfs advocaten worden vervolgd. Journalisten die kritische artikels schrijven, worden onder het mom van het beledigen van de Turkse president, of met de beschuldiging staatsvijand te zijn opgesloten. Persvrijheid bestaat niet meer.

Turkse zenders en de Turkse pers die staatspropaganda verspreiden, wakkeren ondertussen het geweld tegen de niet Turken, nl. De Koerden, Armeniërs, Assyriërs, Alevi's, Yezidi's, Joden, enz.

Sinds 2015 zijn er rapporten van het gebruik van geweld tegen Koerdische burgers en de pro-Koerdische partij HDP. Het hoofdkwartier en lokale afdelingen van de HDP worden aangevallen door gewelddadige menigtes. Mensen die lid zijn van de HDP, Koerdisch spreken op straat, enz. ... worden aangevallen en gelyncht. Sinds de nieuw bezettingsoorlog tegen de Koerdische regio's in Noord-Syrië neemt het geweld en de repressie tegen de Koerdische bevolking in Turkije opnieuw toe. Opnieuw worden Koerden – die in de Turkse pers systematisch ontmenselijkt en gedemoniseerd worden als "terroristen die geneutraliseerd moeten worden"- op straat vermoord enkel en alleen omdat ze hun eigen taal spreken ...

Syrië

De agressieve politiek van de AKP-regering zet zich ondertussen ook voort in militaire operaties tegen de Koerden in Syrië.

Begin vorig jaar (2018) viel het Turkse leger, gesteund door jihadistische milities, de overwegend Koerdische enclave Afrin aan in Noordwest-Syrie. Tot die tijd was het een relatief veilige plaats geweest, bestuurd door een gemengde Koerdisch-Arabische autonome administratie en verdedigd door de Syrische Democratische Strijdkrachten (SDF). Het betreft een volledig illegale bezetting van Syrisch grondgebied door Turkije. Tijdens de Turkse aanval werden talloze onschuldige burgers gedood. De demografie van de regio werd vervolgens opzettelijk veranderd. De huizen van Koerdische burgers werden geplunderd en vervolgens toegewezen aan

jihadisten en hun families uit andere delen van Syrië. Het Syrische Observatorium van de Mensenrechten spreekt over 300.000 Koerdische burgers die door de Turkse agressie ontheemd werden.

Burgers die vervolgens toch terugkeerden worden vandaag systematisch benadeeld door de nieuwe heersers en worden blootgesteld aan diefstallen, martelingen, ontvoeringen en willekeurige executies. De vrouwen die onder het autonome zelfbestuur een gelijke positie in de samenleving kregen als de mannen, met meer dan 40 procent van de bestuursfuncties voorbehouden aan vrouwen, worden onder de terreur van de jihadistische milities gesteund door de Turkse staat opnieuw in een burka gedwongen en ook de “gedwongen huwelijken” met militieleden, die neerkomen op dagelijkse verkrachtingen, zijn opnieuw ingevoerd. Deze praktijken doen denken aan het terreurbewind van Islamitische Staat.

Vandaag de dag worden nog steeds burgers ontvoerd en weer vrijgelaten na het betalen van losgeld, ze worden willekeurig vastgenomen en gefolterd. De natuurlijke rijkdommen van Afrin worden door de Turkse staat en jihadisten gebruikt. Dit is een inbreuk op het recht van de lokale bevolking om hun eigen natuurlijke rijkdommen te beheren meer bepaald artikel 73 van het Handvest van de Verenigde Naties, het beginsel van permanente soevereiniteit over natuurlijke hulpbronnen.

Twee weken geleden startte de Turkse staat samen met jihadistische milities een illegale invasie van de resterende Koerdische gebieden in Noordoost-Syrië. Ook deze invasie is een grove schending van de soevereiniteit van Syrië en een zware inbreuk op het internationaal recht. De steden Serekani en Girespi werden het eerste doelwit. Vliegtuigen bombardeerden zowel burgerdoelwitten, ziekenhuizen en hulpverleners in de vluchtelingenkampen.

De Turkse staat wil 3.5 miljoen Syrische vluchtelingen plaatsen in een 30 km brede gordel tegen de grens met Teukije. Zoals in Afrin wil ze de demografie van de regio veranderen en de lokale bevolking verdrijven van haar historische leefgebieden, wat neerkomt op geplande een etnische zuivering van de Koerdische regio's in Syrië.

Ondertussen begaan het Turkse leger en de jihadistische milities wederom oorlogsmisdaden tegen de bevolking in de streek. Koerden, Assyriërs, Armeniërs, Suryoyo, enz... Zo duiken er onrustwekkende getuigenissen op over burgers die het slachtoffer werden van fosforbommen. Protocol III van het Verdrag inzake bepaalde conventionele wapens verbiedt het gebruik van brandbommen tegen burgers (reeds verboden door de Conventies van Genève) of in civiele gebieden.

De jihadistische milities nemen geen gevangenen en maken ook geen onderscheid tussen burgers en strijders. De Koerdische politica Hevrin Khalaf, Secretaris-generaal van de Syrische Partij van de Toekomst werd gedood door de Turkije gesteunde Ahrar al-Sharqiya militie. Ze werd op een autosnelweg uit haar wagen gesleept en vervolgens geëxecuteerd.

Ondanks het zagezegde staakt-het-vuren blijven deze milities Koerdische dorpen aanvallen. De gruweldaden die ze daarbij begaan filmen ze en verspreiden ze op sociale media met het doel de bevolking angst aan te jagen. Of hoe de gruwel van IS, waar de Koerdische bevolking eerder al het slachtoffer van werd en waar ze 11.000 mensen voor opofferden om zich van te ontdoen, zich vandaag opnieuw herhaalt, met steun van het Turkse regime. De Turkse staatsterreur gaat onverminderd door. En de Internationale gemeenschap blijft nog steeds toe te kijken. Concrete stappen om deze misdaden te doen stoppen blijven ver weg.

Conclusie

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en verschillende internationale mensenrechtenorganisaties hebben Turkije al veelvuldig veroordeeld voor talloze mensenrechtenschendingen. De lijst is lang en omvat willekeurige arrestaties van de politici, executies van Koerdische burgers, martelingen, gedwongen volksverhuizingen, verwoeste dorpen, vermoorde en verdwenen Koerdische journalisten, mensenrechtenactivisten en politici.

Er zijn geen mensenrechten te bedenken die de Koerdische bevolking niet ontzegd zijn geweest, niet in hun bloedige geschiedenis en niet vandaag. Ook hun collectieve rechten als een volk van ruim 35 miljoen mensen worden hun tot op vandaag systematisch geschonden. Een grote onrechtvaardigheid waar de Europese staten een historische verantwoordelijkheid in dragen en waar de Europese staten vandaag hun verantwoordelijkheid in moeten nemen. Vrede, democratie, autonoom zelfbestuur en de meest elementaire mensen- en volkerenrechten, meer vraagt de Koerdische bevolking niet.

En enkel vrede, democratie en stabiliteit in de regio kan een oplossing bieden voor de vluchtelingencrisis en de terreurdreiging, waar ook de Europese staten mee te maken krijgen.